

بیانیه دانشجویان سوسیالیست دانشگاه های ایران

در آغاز سال تحصیلی جدید و بازگشایی دانشگاه ها و مدارس

سالی که گذشت یکی از پر هزینه ترین سال ها برای جنبش دانشجویی پیشرو ایران طی دهه های گذشته بود و دانشجویان در متن یک مبارزه فراگیر علیه بی حقوقی و محرومیت از حداقلی ترین حقوق انسانی، دست به مبارزه و مقاومت زدند و در این مسیر از خون خود نیز دریغ نوزیدند.

دانشجویان همواره در صف اول مبارزه علیه دیکتاتوری و بی عدالتی گام برداشتند و سالی که پشت سر نهادیم، از همان ابتدای اوج گیری جنبش آزادی خواهانه مردم ایران، بخشی از بار مبارزاتی خود را بر دوش دانشجویان به پیش برد و بدون رشادت ها، فداکاری ها و عزم راسخ دانشجویان مبارز، تا بدین جا ره نمی پیمود.

دانشجویان علی رغم مخاطرات امنیتی جدی دانشگاه ها را رها نمودند و نگذاشتند که فضای پادگانی دانشگاه ها، این سنگر مبارزه و آزادی را فلج نماید و روشن است که مبارزات دانشجویان در ظرف دانشگاه تا چه حد در روحیه مردم به جان آمده و معترض تاثیر داشت و به گسترش دامنه و تداوم مبارزه یاری نمود.

اما آنچه که امروز اهمیت دارد این است که جنبش دانشجویی بناست که در شرایط جدید سال تحصیلی پیش رو، چگونه وظایف خود را به انجام برساند؟

این مساله بدیهی است که جنبش دانشجویی به مثابه پیشرو آزادی خواهی علیه انقلاب فرهنگی دیگری که رژیم در دستور کار خود دارد و علیه هرگونه اقدامی که کنترلی فاشیستی بر فضای دانشگاه و مناسبات دانشجویان اعمال نماید برخواهند خاست و در مقابل این تنگناها و محدودیت های خفقان آور سکوت پیشه نخواهند کرد. اقداماتی چون جداسازی جنسیتی، تداوم طرح امنیت اجتماعی در دانشگاه ها و تقویت حراست ها، محدود کردن موارد درسی به ویژه تحدید رشته های علوم انسانی، محرومیت ها و ستاره کردن دانشجویان به بهانه های واهی برای ممانعت از ادامه تحصیل، گزینش اساتید و فشارهایی از این دست برای یکدست سازی فضای دانشگاه ها، همه و همه به ویژه در شرایط کنونی دست و پا زدن رژیم تا بن دندان مسلحی را به نمایش می گذارد که برای صیانت از خود به هر دستاویزی چنگ می زند و تنها با افزایش خشونت و کنترل و فشار خود را قادر به ادامه این روند استبدادی می یابد و این بدون شک در دستور مبارزات دانشجویان خواهد بود که از حیثیت دانشگاه به مثابه سنگر آزادی و مقاومت پاس داری نمایند.

اکنون دیگر بر همگان روشن است که مقطع جدیدی از مبارزات جنبش آزادی و عدالت خواهانه شروع گشته است که سه ویژگی اساسی دارد: نخست این که این مبارزات دیگر الزاما در خیابان ها بروز و ظهور نخواهند یافت و به بیان دیگر فاز مبارزات و اعتراضات خیابانی به پایان رسیده است و آخرین بروز آن را در اول ماه مه روز جهانی کارگر شاهد بودیم که نقطه عطفی برای جنبش کارگری پیشرو محسوب می شد. دیگر این که با توجه به شرایط اقتصادی ویژه ای که وجود دارد، وضعیت معیشتی مردم روز به روز وخیم تر می شود و سیاست های نئولیبرال دولت در اقتصاد فقر و فلاکت فزاینده ای را در پرتو تورم، بیکاری و گرانی به طور روزانه بر مردم و به ویژه طبقه کارگر و زحمتکشان تحمیل می نماید که عمیقا وصف ناپذیر است. هم چنین ناکارآمدی و عقیم بودن اصلاح طلبان در تحقق خواست ها و

مطالبات عمومی و حداقلی مردم نیز نه فقط در درون جنبش دانشجویی که در سطحی گسترده تر و به پهنای جنبش آزادی و عدالتخواهانه اخیر به وضوح بر همگان عیان شده است.

بنابراین، جنبش دانشجویی که در بیش از یک سال گذشته هم پای جنبش آزادی خواهانه (و هنوز شکل نیافته) مردم حرکت می کرد و بعضاً نقش پیشتاز مبارزه را نیز بر عهده داشت، اکنون نیز باید با مقتضیات جدیدی که با تشدید تضادهای طبقاتی رقم خورده است، خود را سازگار و هماهنگ نماید.

علی رغم استقلال نسبی جنبش های اجتماعی از هم، شرایط پیش رو اکنون به گونه ایست که ضرورت محوریت جنبش طبقه کارگر را بیش از پیش یادآوری می کند و خاطر نشان می کند که سازمان یافتگی مبارزات برای تحقق خواست ها و مطالبات جنبش آزادی و عدالت خواهانه مردم تا چه حد به مساله تشکل یابی کارگران گره خورده است.

این وظیفه مبرم دانشجویان سوسیالیست است که در این برهه حساس وظیفه پیوند زدن جنبش دانشجویی با جنبش پیشرو طبقه کارگر را بهتر از قبل به پیش برند و صدای جنبش کارگری، مبارزات و مطالبات آن در دانشگاه ها باشند. دانشجویان چپ و سوسیالیست هم چنین باید سدی مقاوم در برابر لیبرال-رفرمیست ها در بطن جنبش دانشجویی باشند، که می خواهند عمادانه و آگاهانه جنبش دانشجویی را از رسالت رادیکال و پیشرو خود دور نمایند و به لابی اصلاح طلبان در دانشگاه بدل سازند. از این رو با تقویت گرایش چپ و سوسیالیستی قدرت بیشتری در مقابله با گرایش راست را خواهد داشت و بستری خواهد بود تا با ایجاد تشکل های مستقل و رادیکال و کانون های مبارزاتی بر متن مبارزات دانشجویی، از به هرز رفتن مبارزات پراکنده جلوگیری و آن را بسوی مبارزه ای رادیکال و پیشرو سوق و کانالیزه نمایند.

اکنون هیچ چیز محوری تر و اساسی تر از تنگناهای اقتصادی و معیشتی مردم نیست که به طرز فجیعی بر گلو کارگران و زحمتکشان می فشارد و جامعه را مطلقاً به دو قطب اصلی سرمایه داران و کارگران و زحمتکشان تجزیه می نماید. این امر مبارزات سازمان یافته مردم معترض را به همراه خواهد داشت و این بر عهده دانشجویان بار می شود که انعکاس صدای این اکثریت عظیم پامال شده در دانشگاه ها باشند. بدیهی است که در چنین شرایطی سایر حقوق سیاسی و دموکراتیک تا چه حد به مساله اقتصادی گره خورده است و از این رو سازمان دهی مبارزات محتمل پیش رو، استراتژیک ترین برنامه ایست که در دستور کار دانشجویان سوسیالیست نیز باید باشد تا بتوانند نقش واسط خود میان جنبش علی العموم دانشجویی و جنبش کارگری را ایفا نمایند.

بدون شک فعالین متعهد جنبش دانشجویی می توانند مانند خونی در رگ های جنبش پیشرو طبقه کارگر ایفای نقش نمایند و در این مسیر باید که از هیچ کوششی مضایقه نورزند.

زنده باد جنبش دانشجویی پیشرو و آگاه به منافع کارگران و زحمتکشان!

زنده باد هم بستگی طبقاتی کارگران و زحمتکشان جهان!

زنده باد مبارزات آزادی خواهانه به رهبری طبقه کارگر!

دانشجویان سوسیالیست دانشگاه های ایران

زنده باد سوسیالیسم

مهرماه ۱۳۸۹

<http://www.socialist-students.com/>

<http://www.socialist-students.blogfa.com/>